

Ordføreren for forslagsstillerne (*Kristine Heltberg*) (SF):

Det må glæde enhver, der går ind for FN's stilling og position som magtfaktor i verdenspolitisk målestok, at høre den store opbakning bag ønsket om, at FN ikke skulle være så hjælpeløs, som det er.

Det, det for mig at se i første række drejer sig om her, er, at Danmark som medlem af FN ikke med sindsro kan se, hvorledes den ene resolution efter den anden ikke fører til noget som helst andet, end at det sydafrikanske greb om Sydvestafrika eller Namibia strammes. Det kan ikke være i Danmarks interesse som et lille land, der netop i særlig grad må bygge sin uafhængighed på FN som et internationalt organ, at se, hvordan situationen ikke kan ændres på disse punkter. Det forekommer mig, at det er på tide, at vi, om det så er med, som det her er blevet sagt, et slag i luften, prøver at medvirke til at give det indtryk, at vi står fast om de resolutioner, som er vedtaget i FN.

Det er bl. a. et spørgsmål om et lille folk og et folk, der bliver torteret og pint. Det er der mange folk der bliver, og vi kan i denne sag først og fremmest gøre noget som medlemmer af FN, og dér forekommer det mig at være af væsentlighed at høre ministerens svar på det af hr. Jørgen Peder Hansen stillede spørgsmål om vores deltagelse i Namibiarådet.

Der er blevet talt om, at dette forslag i sin substans egentlig kun taler om noget, der kan være et slag i luften. Ja, man kan kalde det et slag i luften; jeg ville foretrække at kalde det en sten kastet igennem ruden ind til et fængsel.

Vores samhandel, før vi ulykkeligvis kom ind i EF, dvs. dengang man endnu kunne tale om at adskille handelen med Namibia ganske klart i statistisk henseende fra handelen med Sydafrika, beløb sig til ca. 7½ mill. kr. om året. Det vil sige, at det i økonomisk henseende bestemt ikke er noget som helst af betydning. Det, det drejer sig om, er netop en demonstration, en demonstration fra Danmarks side mod det overgreb, der sker både mod det namibianske folk og mod FN's resolutioner.

Sagen har i disse dage fået et meget pinligt aktualitetspræg. Jeg tænker her på de meget ejendommelige meddelelser om

NATOs forskellige flådekoncentrationer omkring Sydafrika siden 1972 og den position, vi som medlem af NATO derved yderligere får af mildest talt tvivlsom art i vores forhold til Sydafrika. Hvor meget er vores påstande om fordømmelse af det sydafrikanske styre værd, hvis vi som medlem af NATO kan mistænkes for at være med til at skulle forsvare dette foretagende? Jeg vil meget gerne høre udenrigsministerens mening om denne helt aktuelle situation omkring Sydafrika.

En anden sag, der gør spørgsmålet aktuelt, som det allerede er nævnt af hr. Ib Nørhund og af enkelte andre deltagere i debatten, er, at Portugal nu er ved at slippe taget omkring de kolonier, det har i Afrika. Derved stilles hele kontinentet på en ny måde, og vi risikerer ikke blot, at den frihedsbevægelse, som vi vel alle sammen under en sejr over kolonimagterne, virkelig opnår sin sejr, men vi risikerer også lange og blodige kampe, hvor det forekommer mig, at det er vigtigt, at vi fra første færd stiller os på frihedskæmpernes side.

Det drejer sig her om et forslag, der primært formelt går på en udvidelse af nogle handelssanktioner. Jeg tror heller ikke selv på, at sanktionerne i og for sig er så forfærdelig meget værd og slet ikke økonomisk; det ville være helt latterligt at tro det. Men det, det er værd at gøre noget ved, er Danmarks principielle stilling til disse sager og Danmarks principielle holdning ikke blot til de sydafrikanske folk og dermed hele den tredje verden, men også til FN's politiks styrke og den magt, hvormed den gennemføres.

Jeg er meget taknemlig for de mange positive ord, der er blevet sagt om selve denne side af vore intentioner i forslaget, og håber, at vi i udvalget kan stille nogle væsentlige spørgsmål til belysning af dette problem, ligesom jeg håber, at disse spørgsmål og svarene må give genklang i en større debat herhjemme om disse sager. Selve ordet Namibia er vistnok så ukendt, at jeg, hvis det ikke havde været forbudt her på stedet, burde have haft et kort med for at vise, hvor det findes i verden, men det er på tide, at vi interesserer os for dette spørgsmål, som dels drejer sig om et lille folks frihed, dels om noget, som man kan kalde for FN's syge blindtarm.